

PELGRIM VAN HOOP – EEN GELOOFSGETUIGENIS

door zuster Lisbeth C. Ratwasih

Mijn naam is **Lisbeth Cicih Ratwasih** en ik ben al meer dan dertig jaar een Liefdezuster van de Heilige Carolus Borromeüs, Zusters Onder de Bogen.

Van 2005 tot 2017 heb ik onze Congregatie gediend als lid van het **generaal bestuur**, hier in Nederland. Daarna ben ik Regionaal Overste geworden van de Nederlandse Regio, in Maastricht.

De eerste jaren van mijn missie in Nederland waren **niet gemakkelijk**. Ik moest een nieuwe taal leren en me aanpassen aan een nieuwe cultuur. En ik moest de pijnlijke realiteit onder ogen zien van een **afbrokkelend religieus leven** in een in toenemende mate **seculiere samenleving**.

Vaak vroeg ik me af: *Waarom ben ik hier?*

Zou ik niet effectiever kunnen werken in mijn thuisland?

Stel ik teleur in de verwachtingen die men van mij heeft?

Er waren momenten waarop de **twijfel en bezorgdheid** maakten dat ik mij heel klein voelde. Maar juist in die momenten was het **Gods hoop** die mij droeg. Ik heb leren zien dat **zelfs twijfel** ons naar een dieper geloof kan leiden.

Door **gebed**, en door de **steun en liefde** van de mensen om mij heen, gaf God mij **kracht, helderheid en moed** om verder te gaan.

Nu zie ik deze missie als een **tweede roeping**, een zegening.

Het is een genade om zo diep verbonden te zijn met de **geestelijke en historische wortels** van onze Congregatie. Wandelen op dezelfde grond als waar wij gesticht zijn, voelt als **thuiskomen** op mijn geestelijke reis.

Het is **188 jaar geleden** dat een nederige en moedige vrouw, **Moeder Elisabeth Gruyters**, in Maastricht het vuur van onze missie aanstak.

Ze werd geïnspireerd door de geest van de Heilige Vincent de Paul, door zijn liefde voor de armen, voor de mensen die vergeten zijn, voor hen die lijden onder onrecht. Zij liet haar hart raken door **Gods liefde**, en zij antwoordde op moedige wijze.

Van daaruit kwam onze Congregatie tot leven. En dankzij het **proberen van dingen, dankzij doorzettingsvermogen en genade** heeft deze vlam zich verspreid over generaties en grenzen heen, zodat ze zelfs mij bereikte.

Ik neem deel aan die vlam, door mijn reis voort te zetten als **pelgrim van hoop** in de geest van **Moeder Elisabeth**.

Als **Regionaal Overste** draag ik een diepe **verantwoordelijkheid** in me, maar ook een diepe **wens**.

Het is mijn **onwankelbare gebed en betrokkenheid** om heel nabij te zijn aan onze **oude zusters**, hen te begeleiden met **liefde en eerbied** wanneer zij op weg zijn naar de vervulling van de missie van hun leven. Hun stille getuigenis en hun levenslange trouw blijven mij kracht geven en inspireren.

Tegelijkertijd voel ik me geroepen om iets meer te doen: onze Congregatie te **heroprichten in Maastricht**, de geboorteplaats van ons charisma. Op-richten in de zin van: een nieuwe vitaliteit geven, een nieuwe taak opnemen met impact voor de samenleving hier.

Samen met de **missionaire zusters** die aan mijn zorg zijn toevertrouwd, wil ik de **geest van Moeder Elisabeth** nieuwe gloed geven in dit land. Niet door het verleden te **herhalen**, maar door zaadjes van hoop voor de toekomst te planten, geworteld in het geloof, gevormd door liefde, en met oog voor de tekenen van onze tijd.

Dat is geen gemakkelijke missie, maar ik omarm haar met **vreugde en vertrouwen**, omdat ik net als **Moeder Elisabeth** geloof: "Het zal wel gelukken."

Zij schreef eens: *"In deze gesteldheid groeide mijn geloof dieper en werd mijn hoop sterker. Een brandende liefde zat er in mij, maar zoete tranen gaven mij een vredige rust. En plotseling hoorde ik dit gezegende Jawoord uit de Hemel en dit Jawoord was dit, en niet anders als dit: het zal wel gelukken".*

Als **pelgrims van hoop** lopen we niet op een gemakkelijke weg. Net als moeder Elisabeth krijgen we vaak stemmen van twijfel te horen, van **binnenin** en van **alle kanten**.

Ze zei eens: *"Van alle kanten kwamen er mensen naar ons klooster om ons te ontmoedigen in plaats van bemoedigen. Maar wij luisterden niet te veel naar hen; mijn vertrouwen was op God, en niemand kon mij aan het twijfelen brengen."* (EG 55)

Dit is de **geest die wij erven**: een geest die niet naar **angst** luistert, maar naar **geloof**. Een hart dat **standhoudt** waar anderen zich terug zouden trekken. Een ziel die zo diep in God is geworteld dat geen storm hem omver kan blazen.

Ook wij zijn geroepen om te wandelen in dat **vertrouwen**, niet met een vast geloof in onszelf, maar met een **onwrikbaar vertrouwen in Gods belofte**.

Net als Moeder Elisabeth zijn wij **pelgrims van hoop**.

We gaan verder, niet omdat het pad duidelijk te zien is, maar omdat **Degene die ons roept** trouw is.

En daarom gaan wij op weg: **vertrouwend, hopend, volhardend**, terwijl we de **vlam** dragen die zij ooit aanstak, een wereld in die **verlangt naar licht**.

Dank u wel.